

Η τρύπα στο σπήλαιο των Αγίων Αναργύρων στο Αληκοντούζι

Μέσα στο σπήλαιο των Αγίων Αναργύρων, απέναντι από το Αληκοντούζι, υπάρχει τρύπα που βλέπουμε στη φωτογραφία και που σύμφωνα με την παράδοση οδηγούσε ως κάτω το ποταμό Βελίκα. Η ίδια παράδοση λέει ότι το 1870 που από όλα τα χωριά μας οι κάτοικοι είχαν κλειστεί στο συγκεκριμένο σπήλαιο για να αποφύγουν τη σφαγή από τους μανιασμένους Τουρκαλβανούς, ένας παπάς κατέβηκε από την τρύπα και πήγε στο ποτάμι για να φέρει νερό. Εκεί τον συνέλαβαν οι Τουρκαλβανοί και αυτός πρόδωσε το σπήλαιο. Αυτό ήταν η αιτία που μπόρεσαν οι Τουρκοαλβανοί να κάψουν ζωντανούς τους Έλληνες στο σπήλαιο.

Από τους πιο δραστήριους Βλασαίους

Ο αείμνηστος Στυλιανός Μάστορας ήταν από τους πιο δραστήριους Βλασαίους με μεγάλη προσφορά και στην τοπική αυτοδιοίκηση. Ήταν και αυτός από εκείνους που συνετέλεσαν να υδροδοτηθεί το χωριό Βλάση και να φτιαχτεί και ο οδικός άξονας Δροσιά-Κουρτάκι-Βλάση-Άγιοι Απόστολοι που ήταν σε άθλια κατάσταση. Πρόσφατα έπεσε η φωτογραφία του στα χέρια μας και θεωρήσαμε υποχρέωσή μας να γράψουμε δυο λόγια για την προσφορά του.

Οι αδερφοί Μάστορα

Τα παιδιά του Ανδρέα Μάστορα, όπως και η συντριπτική πλειοψηφία των παιδιών του χωριού Βλάση, διέγραψαν και διαγράφουν μια πετυχημένη, δημιουργική και παραγωγική πορεία όπου κι αν βρέθηκαν, όπου και αν βρίσκονται. Στη φωτογραφία βλέπουμε τον Παναγιώτη και τον Τάσο Μάστορα που ζούνε στην Αθήνα. Ο Παναγιώτης είναι επιχειρηματίας και μάλιστα από τους πιο πετυχημένους και ο Τάσος συνταξιούχος αστυνομικός διέγραψε μια λαμπρά πορεία στο αστυνομικό σώμα. Και οι δυο αγαπούν το Βλάση και έρχονται συχνά για ξεκούραση στο σπίτι που έχουν κατασκευάσει στο χωριό.

ΤΟ ΒΛΑΣΗ Πριγκηπικό ξίφος

Το πριγκηπικό ξίφος που βλέπουμε στη φωτογραφία βρέθηκε σε θολωτό τάφο στο Μυρσινοχώρι στην τοποθεσία «Ρούτσι». Είναι το μεγαλύτερο σωζόμενο ξίφος της

μυκηναϊκής εποχής και είναι του 17ου π.Χ. αιώνα. Βρίσκεται, σήμερα, στο αρχαιολογικό μουσείο της Καλαμάτας.

Η γέφυρα Ντεμπρίζ ή Στρεφείο γεφύρι

Κοντά στο κάστρο της Πελεκανάδας και πάνω στον ποταμό Βελίκα υπάρχουν τρεις κεντρικές γέφυρες -πύλες εισόδου του οδικού άξονα Ανδρούσας-Πύλου. Πρόκειται για τρεις γέφυρες που αναγκαστικά χρησιμοποιούσε ο διαβάτης για να περάσει το ποτάμι Βελίκα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπήρχαν και άλλες. Το «γεφύρι του αντρειωμένου»

που κατά τη μυθολογία το έχτισε ο Δίας και στο οποίο σήμερα ο επισκέπτης βλέπει σειρά ογκολίθων τοποθετημένων ο ένας πάνω στον άλλον, το «πετρογέφυρο» που σύμφωνα με μαρτυρίες ήταν βορειοδυτικά του κάστρου (χωρίς απομεινάρια σήμερα) και το «Στρεφείο» στην περιοχή Κρυφολογιά, που σώζεται σε αρίστη κατάσταση, ήταν οι γέφυρες

που προτιμούσε ο κύριος όγκος των διαβατών. Ιδιαίτερα το Στρεφείο ή γέφυρα Ντεμπρίζ, που οι ειδικοί ομολογούν ότι είναι ενετικής κατασκευής και απέχει έξι χιλιόμετρα από την Πελεκανάδα, σε μια μαγευτική δασώδη τοποθεσία, έχει πλάτος δύο μέτρων και εντυπωσιάζει με την αρχιτεκτονική του τον επισκέπτη. «Η γέφυρα από αρχιτεκτονικής πλευράς είναι αψιδωτή, παρουσιάζει ελάχιστη αμβλεία γωνία στο επάνω μέρος που τείνει προς τον γοτθικό ρυθμό, πλην ουδεμίας σχέση έχει με αυτόν• είναι απλά δυτική και μάλιστα της εποχής εκείνης τεχνοτροπία. Κατασκευασμένη με ασβεστόλιθο έχει μεγάλο ύψος και μήκος, το δε πλάτος είναι τόσο που δύναται να διέλθει ένα μικρό αυτοκίνητο.Ο επισκέπτης θαυμάζει το υπέροχο αυτό καλλιτέχνημα που στέκει τόσους αιώνες, παρά τα τόσα ορμητικά ύδατα του ποταμού. .»

Λαμπρόπουλος Σπύρος: Τραυματίστηκε στη μάχη των Γαργαλιάνων

Ο Λαμπρόπουλος Σπύρος του Σταύρου γεννήθηκε στο Βλάση το 1919 και ήταν της στρατιωτικής κλάσης του 1940. Ήταν ανήσυχο πνεύμα, δημοκράτης και αγνός ιδεολόγος. Την περίοδο του εμφυλίου εντάχθηκε στις ανταρτικές δυνάμεις με στόχο να προσφέρει τις υπηρεσίες του στην απελευθέρωση της πατρίδας. Ήταν, κατά κοινή ομολογία, από τα καλύτερα παιδιά του χωριού. Το Σεπτέμβριο του 1944 συμμετείχε στη μάχη των Γαργαλιάνων. Στη δεύτερη μετά το Μελιγαλά σκληρή εμφύλια σύρραξη. Σ' αυτή τη μάχη ο Σπύρος Λαμπρόπουλος θα τραυματιστεί. Στη συνέχεια θα εγκατασταθεί στην Αθήνα όπου θα παντρευτεί με τη Μαρία Λαμπροπούλου και θα αποκτήσουν τα παιδιά Νίκο και Σταύρο. Ο Λαμπρόπουλος Σπύρος είχε έξι αδέρφια. Το Γιώργο, το Θεόδωρο, την Αναστασία, τη Διονυσία, την Παναγία και τη Φωτούλα.

Μάστορας Τακτικός: Γνώρισε την αιχμαλωσία...

Ο Μάστορας Τακτικός ήταν εγγονός του Παναγή Μάστορα που εγκαταστάθηκε στο Βλάση την περίοδο της τουρκοκρατίας κυνηγημένος από το χωριό Βαρυμπόπη Τριφυλίας. Τον πατέρα του τον έλεγαν Κωνσταντή. Όταν τα στρατεύματα του Ιμπραήμ αλώνιζαν τα χωριά μας ο Μάστορας Τακτικός ήταν μόλις 14 χρονών. Μια μέρα του έτους 1827 ένα απόσπασμα του Ιμπραήμ συνέλαβε τον μικρό Μάστορα Τακτικό στην Αρκουδόβρυση. Τον οδήγησαν στην Αίγυπτο. Μετά την απελευθέρωση ο κυβερνήτης της Ελλάδας άσκησε διπλωματική πίεση στους Αιγυπτίους να απελευθερώσουν τα αιχμάλωτα παιδιά. Οι Αιγύπτιοι επέστρεψαν ελάχιστα, γύρω στα 800 παιδιά, έναντι λύτρων. Ανάμεσα σ' αυτά τα παιδιά ήταν και ο Μάστορας Τακτικός που επέστρεψε στο Βλάση. Ο Μάστορας Τακτικός δεν άφησε απογόνους αφού έμεινε ανύπαντρος.

Δυο Βλασαίοι σκοτώνονται στο Μελιγαλά

Ανάμεσα στα θύματα του εμφυλίου συγκαταλέγονται και δυο Βλασαίοι που σκοτώθηκαν στο Μελιγαλά. Πρόκειται για το Μητρόπουλο Παναγιώτη του Αναστασίου που είχε γεννηθεί το 1904 και τον Παναγιωτόπουλο Θεόδωρο του Αθανασίου που είχε γεννηθεί το 1924. Στην εμφύλια σύρραξη του Μελιγαλά, στις 14 Σεπτεμβρίου 1944, οι δυο Βλασαίοι θα βρεθούν σε αντίθετα χαρακώματα. Ο Μητρόπουλος Παναγιώτης θα πολεμά με τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ και ο Παναγιωτόπουλος Θεόδωρος με τις δυνάμεις των Ταγμάτων Ασφαλείας. Πρώτος σκοτώθηκε ο Μητρόπουλος Παναγιώτης ενώ ο Παναγιωτόπουλος Θεόδωρος θα συλληφθεί από τις δυνάμεις του Άρη Βελουχιώτη και θα εκτελεστεί στην πηγάδα. Είναι οι δυο Βλασαίοι που βρέθηκαν σε αντίπαλα στρατόπεδα, πολέμησαν για τις δικές του ο καθένας ιδεολογικές αρχές, και πλήρωσαν την ελευθερία των απόψεων τους με την ίδια τους τη ζωή.

Οδικά έργα στην Πυλία

Σκληρή μάχη δίνεται από τους φορείς της Μεσσηνίας προκειμένου να ενταχθούν στο τομεακό πρόγραμμα του ΕΣΠΑ του υπουργείου Υποδομών οι δρόμοι Καλαμάτα – Ριζόμυλος (του νέου), Ριζόμυλος - Πύλος - Μεθώνη και Σουληνάρι - Κορυφάσιο – Ρωμανού. Το συνολικό κόστος όλων αυτών των έργων εκτιμάται πως φθάνει τα 110 εκ. ευρώ. Στο δρόμο Καλαμάτα – Ριζόμυλος έχει τελειώσει και η οριστική μελέτη. Συμφωνούν όλοι για το έργο. Υπάρχει ετοιμότητα για δημοπράτηση. Στο Ριζόμυλος - Πύλος – Μεθώνη έγινε η μελέτη χωροθέτησης και έχει υποβληθεί η περιβαλλοντική για έγκριση στην Περιφέρεια. Υπάρχει ετοιμότητα να ξεκινήσει η οριστική μελέτη. Στο δρόμο Σουληνάρι - Κορυφάσιο – Ρωμανού προχωράει γρήγορα η οριστική μελέτη. Θεωρείται ήπιος δρόμος, χωρίς επιχώσεις, τεχνικά, παρεμβάσεις σε δασικές περιοχές. Βαδίζει στην παλιά μελέτη Παπαδήμα η χάραξη, που έχει απαλλοτριώσεις από την εποχή της δικτατορίας.